

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Eva Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobkyně: **J. J.**
zastoupena advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
se sídlem v Brně, Příkop 8

proti
žalované: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**
sídlem Praha 4, Náměstí Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2015, č. j. MV-103612-3/SO-2014

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobkyně podala k Městskému soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí uvedenému v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen správní orgán I. stupně) ze dne 3. 6. 2014, č. j. OAM-4373-10/TP-2012, kterým byla podle § 75 odst. 1 písm. g) zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu pro nesplnění podmínky v § 68 zákona o pobytu cizinců.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobkyně v žalobě nesouhlasila s právním posouzením věci správními orgány, jelikož zákonem stanovenou podmínku existence pěti let nepřetržitého pobytu za celou dobu svého pobytu na území ČR splnila. Žalovanému vytkla, že nesprávně přihlédl k přerušení jejího pobytu na území ČR a odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009-67. Rovněž poukázala na § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s tím, že z něj jednoznačně vyplývá, že cizinec po dosažení pěti let nepřetržitého pobytu zákonem požadovanou podmínku splní, ať se již jeho pobytové postavení vyvine v průběhu řízení o žádosti o trvalý pobyt jakkoliv. Zdůraznila, že zákonodárce neformuloval zákonem stanovenou podmínku pro vydání povolení k pobytu tak, že po pěti letech nepřetržitého pobytu na území, který trvá ke dni vydání rozhodnutí je teprve možno vydat povolení k trvalému pobytu. Z § 68 odst. 5 zákona o pobytu cizinců dovodila, že žádost o trvalý pobyt je oprávněn podat cizinec i v případě, kdy po splnění pěti let nepřetržitého pobytu na území skončí platnost jeho pobytu.
3. Upozornila na situaci, kdy cizinec, splňující v době podání žádosti dle § 68 zákona o pobytu cizinců podmínku nepřetržitého pobytu pěti let, pobývá na území na základě povolení, jehož platnost nelze prodloužit a o jehož žádosti o vízum ve smyslu § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je rozhodnuto zamítavě. Bylo by absurdní, aby správní orgán měl moc zmařit cizinci získání povolení k trvalému pobytu pouze neudělením víza za účelem strpění, na které není právní nárok a jehož neudělení není možno přezkoumat soudem.
4. Žalobkyně navrhla soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 17. 8. 2015 odmítl veškeré žalobou uplatněné námitky a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
6. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.

III.

Obsah správního spisu

7. Dne 5. června 2006 podala žalobkyně žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68 a § 83 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
8. Dne 3. 6. 2014 správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobkyně, což odůvodnil tak, že z materiálů cizinecké evidence, cizineckého informačního systému a žadatelkou předložených dokladů zjistil, že žalobkyně na území ČR přicestovala dne 16. 6. 2003; od 22. 5. 2003 do 20. 4. 2004 pobývala na území na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem „zaměstnání“; od 7. 5. 2004 do 6. 5. 2005 žalobkyně pobývala na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „účast v právnické osobě“; od 7. 5. 2005 do 6. 5. 2006 pobývala na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „zaměstnání“; od 7. 5. 2006 do 6. 10. 2007 a od 7. 10. 2007 do 31. 12. 2007 a od 1. 1. 2008 do 1. 10. 2009 pobývala na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „výkonný manažer“; od 8. 7. 2009 do 30. 11. 2009 pobývala na území na základě povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

k dlouhodobému pobytu za účelem „zaměstnání“; od 19. 10. 2009 do 18. 10. 2011 pobývala na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „výkonný manažer“. Správní orgán I. stupně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1As 24/2011, z něž vyplývá pro správní orgán povinnost rozhodovat podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí. Správní orgán I. stupně uzavřel, že nepřetržitost pobytu žalobkyně ke dni vydání rozhodnutí nebyla v dané věci zachována. Pobyt žalobkyně byl na území ČR ukončen ke dni 18. 10. 2011 uplynutím platnosti dlouhodobého pobytu. Žalobkyně ke správnímu orgánu I. stupně nepodala žádost o jakoukoliv formu pobytu na území ČR. Proto dospěl k závěru, že žalobkyně nesplnila podmínku pěti let nepřetržitého pobytu na území ČR ve smyslu § 68 zákona o pobytu cizinců. Poukázal rovněž na to, že ve dnech 2. až 5. dubna 2013 byla provedena v bydlišti žalobkyně pobytová kontrola, přičemž její manžel uvedl, že se žalobkyně na území ČR nezdržuje více než jeden rok.

9. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání ze dne 10. 6. 2014, v němž argumentovala obdobně jako v podané žalobě.
10. Dne 2. 6. 2015 žalovaný rozhodl o odvolání žalobkyně žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění se žalovaný ztotožnil s právním posouzením věci správním orgánem I. stupně. Poukázal na to, že platnost povolení žalobkyně k dlouhodobému pobytu uplynula v roce 2011, přičemž žalobkyně podala svou žádost již v roce 2006, kdy měla ještě platné povolení k trvalému pobytu. Přičemž žalobkyně zároveň nepožádala o povolení k dlouhodobému pobytu. Upozornil na logický výklad § 68 zákona o pobytu cizinců, z něž lze dovodit pouze, že podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců, musí cizinec splňovat i v době vydání rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu, tj. i podmínku nepřetržitého pobytu na území ČR, kterou nesmí přestat splňovat v době od podání žádosti do vydání rozhodnutí o žádosti a odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, sp. zn. 1As 24/2011. Konstatoval, že v řízení o žádosti žalobkyně bylo jednoznačně prokázáno, že od 18. 10. 2011 nemá žádné povolení k pobytu na území, v důsledku čehož došlo k přetržení doby jejího pobytu na území v zákonem stanovených režimech a žalobkyně tak v průběhu řízení o své žádosti přestala splňovat podmínky dle § 68 zákona o pobytu cizinců. Nad to zdůraznil, že žalobkyně nesplnila podmínku pěti let nepřetržitého pobytu na území ČR, ani před podáním vlastní žádosti ve věci. Odkázal na § 68 odst. 1, resp. § 83 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a na Směrnici Rady 2003/109 ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, kde se v čl. 4 bod 1 stanoví, že členské státy přiznají právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta státním příslušníkům třetích zemí, kteří bezprostředně před podáním příslušné žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu pěti let. Dovodil tak, že rozhodná doba pro posouzení nepřetržitosti pobytu žadatelky o povolení k trvalému pobytu na území je pět let před podáním žádosti. Znovu poukázal na to, že žalobkyně podle razítka v cestovním dokladu přicestovala na území ČR dne 16. 6. 2003 a žádost o povolení k trvalému pobytu podala dne 5. 6. 2006, tedy po necelých třech letech pobytu na území. Uzavřel tak, že žalobkyně nesplnila podmínku pěti let nepřetržitého pobytu na území ČR ani před podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu, ani v době po podání žádosti o povolení k trvalému pobytu.
11. Soud na žádost žalobkyně ze dne 7. 9. 2015 ve věci nařídil ústní jednání. Před konáním ústního jednání omluvila právní zástupkyně žalobkyně svou nepřítomnost na jednání podáním ze dne 26. 2. 2018 a souhlasila s jednáním ve věci bez své přítomnosti. Žalovaný se rovněž nařízeného ústního jednání nezúčastnil.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

IV. Posouzení žaloby

12. Dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.
13. Zásadní žalobní námitkou v dané věci bylo nesprávné právní posouzení § 68 zákona o pobytu cizinců správními orgány. Sporným mezi účastníky byl okamžik, ke kterému se počítá splnění zákonem stanovené podmínky 5 let nepřetržitého pobytu žalobkyně na území ČR. Žalobkyně na podporu svého tvrzení, tj. že správní orgány jsou povinny posuzovat splnění zákonné podmínky nepřetržitého pobytu za celou dobu pobytu na území bez ohledu na případné přerušení pobytu, poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009 – 67.
14. Soud je obeznámen s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009 – 67, ze kterého vyplývá povinnost správního orgánu posuzovat splnění podmínky čtyř let nepřetržitého pobytu nikoli pouze za poslední čtyři léta před podáním žádosti, nýbrž po celou dobu pobytu žalobce na území České republiky. Soud však poukazuje na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to na rozsudky ze dne 15. 6. 2016, č.j. 9 Azs 95/201 a ze dne 9. 3. 2017, č.j. 4 Azs 249/2016, v nichž se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou stěžovatele týkající se splnění podmínky 5 let nepřetržitého pobytu stanovené v § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Právní věta rozsudku ze dne 15. 6. 2016, č.j. 9 Azs 95/2016, zní: *„Stanoví-li zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, pro přiznání postavení rezidenta podmínku získání trvalého pobytu, musí být i podmínky trvalého pobytu vykládány v souladu s požadavky směrnice Rady č. 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty. Splnění podmínky nepřetržitého pětiletého pobytu cizince na území České republiky se v důsledku nepřímého účinku článku 4 citované směrnice zkoumá ke dni podání žádosti o trvalý pobyt.“* Nejvyšší správní soud na výše uvedený rozsudek ve svém rozsudku ze dne 9. 3. 2017, č.j. 4 Azs 249/2016, navázal a v bodě [24] dospěl ke shodnému právnímu závěru: *„Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dále navázal, že je namístě vyložit § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za použití doktríny nepřímého účinku Směrnice, neboť neupravuje okamžik, ke kterému má být podmínka nepřetržitého pětiletého pobytu cizince na území splněna a konstatoval, že při výkladu ustanovení § 68 zákona je třeba aplikovat výklad, který je nejbližší smyslu a cíli odpovídajícího ustanovení Směrnice. V bodě 34 až 36 uvedl: „Nepřetržitý pobyt dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je tak třeba chápat ve smyslu Směrnice jako oprávněnou fyzickou přítomnost cizince na území. Tomuto výkladu svědčí mimo jiné bod č. 6 preambule Směrnice, který uvádí, že pobyt cizince by měl být oprávněný a nepřetržitý, aby bylo možno prokázat, že dotyčná osoba se v zemi usídlila. Je zřejmé, že důraz je kladen především na existenci úzkého vztahu mezi cizincem a státem, který může vzniknout jen v důsledku dlouhodobého a oprávněného pobytu cizince na území a pouze za splnění této podmínky má možnost požádat o trvalý pobyt. Oprávněnost pobytu je zapotřebí rozumět takovou přítomností cizince na území, kterou zákon předvídá a dovoluje (např. na základě vydaného platného povolení k pobytu). Nepřetržitost pobytu se pak v souladu s čl. 4 Směrnice zkoumá ke dni podání žádosti a může být pochopitelně za určitých podmínek zachována i v době faktické nepřítomnosti cizince.(...) [B]ude proto na krajském soudu, aby věcně posoudil, zda kromě toho, že Směrnice váže splnění pětileté podmínky nepřetržitého pobytu na období bezprostředně před podáním žádosti, dále ve vztahu k délce nepřetržitého pobytu cizince na území České republiky požaduje splnění jakékoliv další podmínky. Jinými slovy, je-li v souladu s eurokonformním výkladem podstatné či nepodstatné, zda po splnění podmínky nepřetržitého*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

pobytu na území došlo, ať již k faktickému či pouze zákonem netolerovanému přerušení pobytu.“ S ohledem na výše uvedené právní názory pak v bodě [27] rozsudku Nejvyšší správní soud uzavřel, že: „...naplnění podmínky 5 let nepřetržitého pobytu na území České republiky stanovené v § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je třeba zkoumat v době bezprostředně předcházející podání žádosti o udělení trvalého pobytu.“ K protichůdným názorům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009 – 67 se pak vyjádřil v bodě [29] následovně: „Jedná se tak o situaci, kdy se v judikatuře Nejvyššího správního soudu objevily protichůdné právní závěry, na čemž nic nemění to, že závěr uvedený v rozsudku č. j. 4 As 30/2009 – 67, je ojedinělý. Takováto situace judikатурního rozkolu by mohla představovat důvod pro předložení věci rozšířenému senátu zdejšího soudu podle § 17 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud však posuzovanou věc rozšířenému senátu nepředložil, neboť zde existuje rozhodnutí Soudního dvora EU, tj. soudu, jemuž přísluší vykládat závazné právní předpisy Evropské unie, přičemž jeho judikatura v tomto ohledu je pro Nejvyšší správní soud závazná. Rozhodnutí Soudního dvora EU přitom jasným způsobem vyložila, jakým způsobem je třeba nahlížet na čl. 4 Směrnice, tedy i jakým způsobem je třeba aplikovat § 68 zákona o pobytu cizinců, které uvedené ustanovení směrnice provádí, a musí být interpretováno a používáno v souladu se smyslem a cíli Směrnice. Není proto již prostor pro předložení věci rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, aby se k této otázce vyjádřil, neboť je třeba vycházet ze závěrů učiněných SDEU, které jsou závazné jak pro čtvrtý senát rozhodující o kasační stížnosti stěžovatele, tak i pro rozšířený senát (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 AfS 59/2007 - 56, č. 1723/2008 Sb. NSS).“ Nejvyšší správní soud podpořil výše uvedené právní závěry i odkazem na judikaturu Soudního dvora Evropské unie: „[30] SDEU v rozsudku ze dne 17. 7. 2014 ve věci C-469/13, Shamim Tahir proti Ministero dell'Interno, Questura di Verona (ECLI:EU:C:2014:2094), bodě 27 a 28 konstatoval, že „již rozhodl, že systém zavedený směrnicí 2003/109 jasně značí, že získání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta přiznaného na základě této směrnice podléhá zvláštnímu postupu a mimo jiné povinnosti splnit podmínky stanovené v kapitole II uvedené směrnice (rozsudek Kamberaj, C-571/10, EU:C:2012:233, bod 66). Soudní dvůr uvedl, že článek 4 směrnice 2003/109 stanoví, že členské státy přiznávají právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta státním příslušníkům třetích zemí, kteří bezprostředně před podáním dotčené žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu pěti let...“ V bodě 34 tohoto rozsudku pak SDEU učinil závěr, že „podmínka pobývat bezprostředně před podáním dotčené žádosti oprávněně a nepřetržitě na území dotčeného členského státu po dobu pěti let, stanovená v čl. 4 odst. 1 směrnice 2003/109, je nezbytnou podmínkou pro získání postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta podle uvedené směrnice.“ Závěrem Nejvyšší správní soud formuloval výkladové pravidlo pro stanovení počátečního okamžiku při posuzování nepřetržitosti doby pobytu: „[31] Stěžovateli lze sice přisvědčit v tom, že z § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevyplývá, k jakému okamžiku musí být splněna podmínka 5 let nepřetržitého pobytu na území. Na základě výše uvedeného však nelze než dospět k závěru, že podmínku nepřetržitého pobytu na území v délce 5 let stanovenou v § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je třeba v souladu s požadavky Směrnice a judikaturou SDEU (který se zcela jasně vyjádřil v tom směru, že právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta lze státním příslušníkům třetích zemí přiznat, pokud bezprostředně před podáním žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na území členského státu) vykládat tak, že musí být splněna v době bezprostředně předcházející podání žádosti o udělení trvalého pobytu, nikoli tedy za celou dobu pobytu na území České republiky, jak stěžovatel argumentuje v kasační stížnosti. Tento závěr považuje Nejvyšší správní soud za smysluplný a logický, neboť stanovená doba předcházející podání žádosti zajišťuje,

jak již ostatně přiléhavě konstatoval krajský soud, že trvalý pobyt bude udělen cizinci, který je (a nikoli kdysi v minulosti byl) na území České republiky usídlen a integrován.“

15. Výše uvedené právní závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudcích ze dne 15. 6. 2016, č.j. 9 Azs 95/2016 a ze dne 9. 3. 2017, č.j. 4 Azs 249/2016, je třeba aplikovat i v dané věci. Žalovaný podmínku nepřetržitého pobytu na území v délce 5 let stanovenou v § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců správně v žalobou napadeném rozhodnutí vyložil v souladu s požadavky Směrnice a judikaturou SDEU tak, že měla být žalobkyní splněna v době bezprostředně předcházející podání žádosti o udělení trvalého pobytu, nikoli tedy za celou dobu pobytu na území České republiky. Soud tak má právní posouzení věci žalovaným v žalobou napadeném rozhodnutí za správné a zcela souladné s aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu a SDEU. Soud pouze nad rámec výše uvedeného dodává, že správní řízení vedené před prvostupňovým správním orgánem a před odvolacím správním orgánem tvoří ve smyslu tzv. zásady jednoty správního řízení jeden celek.
16. Jak uvedeno výše Nejvyšší správní soud i SDEU zaujaly ohledně stanovení počátku doby rozhodné pro počítání nepřetržitého pobytu žadatele dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zcela jednoznačný a srozumitelný výklad, proto se soud již nebude pro nadbytečnost vyjadřovat k žalobkyni předestřeným právním interpretacím dalších zákonných ustanovení, jimiž měla v úmyslu podpořit svůj právní názor na znění § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

17. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou správních soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
18. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. února 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.